

قال رسول الله ﷺ:

﴿إِذَا عَمِلَ أَحَدُكُمْ عَمَلًا فَلْيُتَقِنْ﴾

الكافي، ج ۳، ص ۲۶۳

امام خامنه‌ای مدظله العالی:

درس خواندن و تهذیب اخلاق و هوشیاری سیاسی همراه با تلاش‌های انقلابی، وظائفی هستند که دختران و پسران این نسل باید آنها را هرگز فراموش نکنند. ۱۳۹۸/۹/۲۴

عنوان:

شناسایی استعدادها؛ وظیفه مربیان و حکومت‌ها

شناسنامه مطلب	
m-t-35	کد مطلب
مهارتی/تشکیلاتی/فنون/مربوط به منابع انسانی/شناسایی	رده
استعدایابی، وظیفه‌سنگین، مربیان، حکومت‌ها، امام‌خامنه‌ای	برچسب
	توضیحات

پایگاه تزکیه‌ای، علمی، بصیرتی و مهارتی **نُمو**

nomov.ir

مقام معظم رهبری در بیاناتی استعدادیابی و در نهایت به فعلیت رساندن استعداد را وظیفه سنگینی می‌دانند که بر عهده مربیان جوامع و حکومت‌ها است؛ ایشان می‌فرمایند:

«باید کسانی سعی کنند این استعدادها را به فعلیت برسانند. شرط لازم هم این است که شما این ماده را بشناسید. کسی که نداند طلا چیست یا نقره چیست، اگر در این معدن به طلا هم برخورد کند، چون نمی‌شناسد، از آن صرف‌نظر خواهد کرد. باید بدانید طلا یعنی چه و چه ارزشی دارد، بعد بروید استخراج کنید، زحمت بکشید، طلا را استحصال کنید. در انسان هم همین جور است. مربیان بشر، مربیان کودکان و بالخصوص جوانان که می‌خواهند از این استعدادهای خدادادی که در انسانها هست، استفاده کنند، باید این استعدادها را بشناسند، قدر این استعدادها را بدانند، بعد بروند دنبالش. همچنان که ما در زمین‌شناسی می‌رویم تحقیق می‌کنیم، ببینیم آیا این زمین دارای معدن هست یا نیست، معدن آن چیست، اندازه و مبلغ و حجم آن چقدر است، راه درآوردن آن چیست، در مورد انسانها هم همین جور است. بعضی، استعدادهای برجسته و فراوانی دارند؛ بعضی، استعدادهای کمتری دارند. نوع استعدادها هم فرق می‌کند؛ طلا يك جا لازم است، نقره هم يك جای دیگر لازم است؛ آنجائی که شما از نقره باید استفاده کنید، اگر از طلا استفاده کردید، به نتیجه نمی‌رسید؛ آنجائی که از آهن باید استفاده کنید، اگر از طلا استفاده کردید، به نتیجه نمی‌رسید؛ هر کدامی برای يك کاری لازم است.

انسانها با استعدادهای گوناگونشان، تأمین‌کننده‌ی نیاز جوامع بشری برای سیر الی‌الله و سیر الی‌الکمال‌اند؛ همه‌ی این استعدادها باید استخراج شود. این، وظیفه‌ی مربیان جوامع را سنگین می‌کند؛ وظیفه‌ی حکومت‌ها را سنگین می‌کند. استعدادیابی، استعدادشناسی، قدر استعداد را دانستن، راه استخراج این استعدادها و به فعلیت رساندن آنها را بلد بودن، بعد با ظرافت تمام این را دنبال کردن، این آن چیزی است که بروز استعدادها را نتیجه خواهد بخشید؛ پیغمبران این کار را می‌کردند: «لیستأدوهم میثاق فطرته و یذکروهم منسی

نعمته ... و یثیروا لهم دفائن العقول»^۱. پیغمبران خرد انسانها را برمی‌آشفتنند، آنها را مبعوث می‌کردند، آنها را به کار و امی داشتند؛ این همان کشاندن استعداد است. بنابراین «النَّاسُ مَعَادِنُ كَمَعَادِنِ الذَّهَبِ وَ الْفِضَّةِ». به هیچ انسانی نباید با نگاه تحقیر نگاه کرد؛ نه، در او يك استعدادی هست که ای بسا جامعه به آن استعداد نهایت نیاز را دارد. بله، بعضی‌ها هستند می‌آیند دنیا، هفتاد سال، هشتاد سال هم عمر می‌کنند، می‌روند، اما این استعدادشان کشف نمی‌شود؛ در واقع به اینها ظلم می‌شود، اینها مظلوم واقع می‌شوند. اگر استعداد او کشف می‌شد، ممکن بود يك نابغه‌ای بشود، يك شخصیت برجسته‌ای بشود. این، وظیفه‌ی مربیان جامعه را، از جمله روحانیون را، معلمان را، اجزاء حکومت را، دستگاه‌های مختلف تربیتی را زیاد می‌کند. مبادا به این استعدادها بی‌اعتنائی شود»^۲.

۱- نهج البلاغه، خطبه‌ی یکم

۲- (۱۳۹۱/۱۱/۲۳)، بیانات رهبر انقلاب در جلسه درس خارج فقه (تشکر از حضور ملت در راهپیمایی ۲۲ بهمن)